

Книга Даниїла - Номер сто п'ятдесят вісім

Розкриття видіння: розуміння днів скорботи в книзі Даниїла

Jeff Pippenger

2024-03-25

Третього року Кіра, царя перського, було відкрите слово Даниїлові, що звався Валтасар; і те слово було правдиве, але призначений час був довгий; і він зрозумів те слово та мав розуміння видіння. У ті дні я, Даниїл, був у жалобі три повні тижні. Я не їв приємного хліба, ані м'ясо, ані вино не входили в уста мої, і зовсім не намащувався, аж поки не сповнилися три повні тижні. А двадцять четвертого дня першого місяця, коли я був при березі великої ріки, що зветься Гіддекекел. Даниїла 10:1-4.

Під час символічних трьох з половиною днів одинадцятого розділу Об'явлення, коли двоє свідків мертві на вулиці, Белтешаззарові відкривається «річ». Раніше він уже розумів «видіння» (mareh), бо в дев'ятому розділі Гавриїл уже приходив і дав йому розуміння видіння.

Так, коли я ще промовляв у молитві, тоді муж Гавриїл, якого я бачив у видінні на початку, поспішно летячи, доторкнувся до мене близько часу вечірньої жертви. І він пояснив мені, і говорив зі мною, і сказав: О Даниїле, тепер я прийшов, щоб дати тобі знання й розуміння. На початку твоїх благань вийшло повеління, і я прийшов, щоб показати тобі, бо ти вельми улюблений; ото ж зрозумій справу й розваж над видінням. Даниїл 9:21-23.

«Муж Гавриїл, якого» Даниїл «бачив на початку у видінні», стосується «chazon», видіння пророчої історії, яке вказувало на те, що Гавриїл тлумачив для Даниїла видіння царств біблійного пророцтва у восьмому розділі. Але «видіння», яке Даниїл тоді мав розглянути в дев'ятому розділі, було «mareh», видінням явлення. Далі Гавриїл подає для Даниїла історичний виклад пророцтва про дві тисячі триста років.

Дев'ятий розділ здійснився в перший рік Дарія. Коли Белтешаззар стверджує, що він "мав розуміння видіння" у "третьій рік Кіра", він уже два роки розумів "mareh", видіння. Те, що Белтешаззар зрозумів у "ті дні" жалоби, було "річчю", тобто єврейським словом "dabar", і вона була довгою, бо призначений час становив дві тисячі п'ятсот двадцять років.

Даниїл уже розумів дещо про «річ», бо в дев'ятому розділі він звершував молитву з двадцять шостого розділу книги Левіта, а це і є молитва «речі». Було дано більше світла щодо «семи разів», до розуміння якого Белтешаззар прийшов протягом двадцяти одного дня жалоби, і це посилення світла щодо «семи разів» у ті дні жалоби було прообразом посилення світла щодо «семи разів» у 1856 році. Міллеріти також знали про «сім разів» і раніше, бо вони це проголошували, але було дано додаткове світло, що мало випробувати їх саме в той момент їхньої історії, коли вони переходили від Філадельфійського до Лаодикійського руху.

Дні жалоби Валтасара відповідають у пророчій історії тому часові, коли Філадельфійський рух перейшов у Лаодикійський рух у 1856 році, а згодом — у Лаодикійську Церкву адвентистів у 1863 році. Як історія Валтасара, так і історія міллеритів щодо зростаючого світла на «сім часів» узгоджується з переходом Лаодикійського руху третього ангела до Філадельфійського руху ста сорока чотирьох тисяч, а також із днями жалоби, тобто під часом зволікання, коли мало бути відкрито зростаюче світло на «сім часів».

Белтешаззар водночас уособлює і посланця, і рух. У дні його жалоби посланець має зрозуміти "річ", тобто Істину, а тоді представити цю "річ" рухові, коли Михайл воскресить двох свідків у 2023 році.

Єврейське слово «mareh» (видіння Христового явлення), про яке в першому вірші сказано, що Даниїл його зрозумів, зустрічається чотири рази в останньому видінні Даниїла. Двічі його перекладено як «видіння», і двічі як «явлення». Уперше, коли Даниїл уживає це слово в першому вірші, він зазначає, що зрозумів «видіння», але інші три згадки вказують на те, що Даниїл переживає це видіння. У шостому вірші обличчя Христа було «як „явлення“ блискавки».

А дня двадцять четвертого першого місяця, коли я був при березі великої річки, що зветься Хіддекел; тоді я звів очі свої, і поглянув, і ось: муж один, зодягнений у висон, стегна його підперезані щирим золотом Уфазу; а тіло його було як берил, і обличчя його — як вигляд блискавки, і очі його — як вогненні смолоскипи, а руки його й ноги — на вигляд, немов полірована мідь, і голос слів його — немов голос багатолюддя. І я, Даниїл, сам один бачив видіння; бо люди, що були зі мною, не бачили видіння; та великий трепет напав на них, і вони повтікали, щоб сховатися. І зостався я сам один, і бачив це велике видіння, і не зосталося в мені сили; бо моя пишнота обернулася в мені на тління, і я не мав жодної сили. Даниїл 10:4-8.

Є ще одне єврейське слово, перекладене як «видіння», до якого ми звернемося після того, як окреслимо деякі характеристики єврейського слова «mareh». У попередніх віршах це слово перекладено як «вигляд», тобто єврейське слово «mareh». Те саме слово у шістнадцятому вірші перекладено як «видіння». У шістнадцятому вірші видіння Христа засмутило Даниїла.

І ось, один, на подобу синів людських, доторкнувся до моїх уст; тоді я відкрив уста та заговорив і сказав до того, хто стояв переді мною: О мій пане, від видіння мої скорботи навалилися на мене, і не залишилося в мені сили. Даниїла 10:16.

Єврейське слово, перекладене як «скорботи», означає шарнір, і «видіння» явлення Христа, яке Даниїл бачив у вірші, повернуло шарнір. «Шарнір» у пророцтві означає поворотний момент.

Є уроки, які слід засвоїти з історії минулого; і на них звертається увага, щоб усі зрозуміли, що Бог і нині діє на тих самих засадах, як і завжди діяв. Його руку видно в Його ділах і серед народів тепер так само, як це було відтоді, як Євангеліє вперше було проголошене Адамові в Едемі.

Є періоди, які є поворотними моментами в історії народів і церкви. У Божому провидінні, коли настають ці різні кризи, дається світло для того часу. Якщо його приймають — настає духовний поступ; якщо відкидають — настають духовний занепад і крах. Господь у Своєму слові відкрив наступальну працю Євангелія такою, якою її здійснювали в минулому і якою вона буде в майбутньому, аж до завершального конфлікту, коли сатанинські сили здійснять свій останній надзвичайний маневр. Bible Echo, 26 серпня 1895 року.

Шістнадцятий вірш означає поворотний момент в історії, яку уособлює Валтасар. Це поворотний момент як для республіканського рога (нації), так і для протестантського рога (церкви). Він означає кризу, і він означає ту точку, в якій для цієї історії дається особливе світло. Поворотний момент для Даниїла настав тоді, коли Даниїл був «доторкнутий» удруге з трьох разів. До Даниїла тричі доторкалися, і другий раз, коли до нього доторкнулися, був для Даниїла поворотним моментом, і той поворотний момент був другим із трьох разів, коли Даниїл бачив видіння «march».

І ось, один, на подобу синів людських, доторкнувся до моїх уст; тоді я відкрив уста та заговорив і сказав до того, хто стояв переді мною: О мій пане, від видіння мої скорботи навалилися на мене, і не залишилося в мені сили. Даниїла 10:16.

Невдовзі ми розглянемо три дотики. Перше з чотирьох уживань слова «march» у Даниїла було його свідченням про те, що він зрозумів видіння, а три останні згадки описують його досвід, коли він насправді побачив явлення. Третій раз, коли він згадує видіння явлення, — у вірші вісімнадцятому, де до нього доторкаються втретє.

Тоді знову прийшов і доторкнувся до мене один, подібний на вигляд до чоловіка, і він зміцнив мене. Даниїла 10:18.

При другому дотику, у шістнадцятому вірші, що є другою згадкою про видіння «march», його сила зникає, але при третьому дотику його сила відновлюється. У віршах десятому, шістнадцятому та вісімнадцятому Даниїл зазнає дотику. У шостому вірші Даниїл бачить явлення Христа, а потім Гавриїла, і в десятому вірші Гавриїл торкається Даниїла вперше.

І я звів очі мої, і поглянув, і ось — якийсь Муж, одягнений у льняну одежу, а стегна Його були підперезані щирим золотом з Уфазу. І тіло Його було, як хризоліт, і лице Його — як вигляд блискавки, і очі Його — як палаючі світильники, і рамена Його та ноги Його — як сяйво виполірованої міді, а голос слів Його — як голос безлічі. І тільки я, Даниїл, бачив це видіння, а люди, що були зі мною, видіння не бачили; однак великий трепет напав на них, так що вони повтікали й поховалися. І я лишився сам, і бачив це велике видіння, і не лишилося в мені сили; і краса моя обернулася в мені на тління, і я не зберіг у собі сили.

Та я почув голос слів його; і коли я почув голос слів його, то впав у глибокий сон на обличчі моїм, і обличчям моїм до землі. І ось, рука доторкнулася мене й поставила мене на коліна мої та на долоні рук моїх. І він сказав мені: Даниїле, муже вельми улюблений, зрозумій слова, що я говорю тобі, і стань прямо, бо тепер я посланий до тебе. І коли він

промовив до мене це слово, я встав, тремтячи. Тоді він сказав мені: Не бійся, Даниїле, бо від першого дня, коли ти прихилив серце твоє, щоб зрозуміти і впокоряти себе перед Богом твоїм, слова твої були почуті, і я прийшов через слова твої. Але князь царства Перського противився мені двадцять і один день; та ось Михаїл, один із перших князів, прийшов допомогти мені, і я залишився там при царях Персії. Тепер я прийшов, щоб дати тобі зрозуміти, що спіткає народ твій в останні дні, бо це видіння ще на багато днів. Даниїла 10:5–14.

Тоді, у шістнадцятому вірші, Даниїла торкаються вдруге, коли він бачить видіння Христа.

І коли він промовив до мене такі слова, я звернув обличчя своє до землі й онімів. І ось той, хто був подібний до синів людських, торкнувся моїх уст; тоді я відкрив уста свої, і говорив, і сказав тому, хто стояв переді мною: О пане мій, через це видіння болі мої обернулися на мене, і не зосталося в мені сили. Бо як може раб цього пана мого говорити з цим паном моїм? бо в мені відразу не стало сили, і не лишилося в мені дихання. Даниїл 10:15–17.

Тоді Даниїла торкнулися втретє під час явлення Гавриїла, а не Христа.

Тоді знову прийшов і доторкнувся до мене один, подібний за виглядом до чоловіка, і він зміцнив мене, і сказав: Чоловіче вельми улюблений, не бійся; мир тобі; будь сильний, так, будь сильний. І як він промовив до мене, я зміцнів і сказав: Нехай мій пан говорить, бо ти зміцнив мене. Тоді він сказав: Чи знаєш ти, навіщо я прийшов до тебе? А тепер я повернуся боротися з князем Персії; і коли я вийду, ось прийде князь Греції. Та я покажу тобі те, що записано в Писанні істини; і немає нікого, хто тримався б зі мною в цих справах, окрім Михаїла, вашого князя. Даниїла 10:18–21.

Даниїла торкалися тричі, і в першій та третій раз до нього доторкався ангел Гавриїл. Другого разу до нього доторкнувся Христос. Даниїл ужив те саме єврейське слово чотири рази, але вперше з тих чотирьох, у першому вірші, він повідомив, що зрозумів "видіння". Розуміння істини важливе, але це не те саме, що переживання істини, як це було з ним в інших трьох випадках.

Коли дні жалоби Даниїла завершилися, йому було дано пережити видіння, розуміння якого він мав ще до завершення днів своєї жалоби. Це пережиття складається з трьох етапів, представлених трьома дотиками. Перший і останній дотики були здійснені Гавриїлом, а середній дотик — Христом. Перший і останній дотики були першою та останньою літерами єврейського алфавіту. На тому другому етапі Даниїл визнає свій стан як бунтівного грішника перед своїм Господом, і тому середній дотик символізує бунт, що представлено тринадцятою літерою єврейського алфавіту.

"Та Петро тепер не звертав уваги ні на човни, ні на вантаж. Це чудо, більше за будь-яке інше, яке він коли-небудь бачив, було для нього виявом божественної сили. В Ісусі він бачив Того, Хто має всю природу у Своїй владі. Божественна присутність виявила його власну гріховність. Любов до свого Вчителя, сором за власне невір'я, вдячність за Христову милість, а понад усе — усвідомлення своєї нечистоти в присутності безмежної

чистоти — переповнили його. Поки його товариші витягали вміст сітки, Петро впав до ніг Спасителя, вигукнувши: 'Відійди від мене; бо я грішна людина, Господи.'

Це була та сама присутність божественної святості, що змусила пророка Даниїла впасти, як мертвий, перед ангелом Божим. Він сказав: «Моя врода в мені обернулася на тління, і не залишилося в мені сили». Тож коли Ісая побачив славу Господню, він вигукнув: «Горе мені! Бо я загинув, бо я — чоловік із нечистими устами, і живу серед народу з нечистими устами, бо мої очі бачили Царя, Господа Саваота». Даниїл 10:8; Ісаїя 6:5. Людство зі своєю слабкістю та гріхом було поставлене в контраст із досконалістю Божества, і людина відчувала себе цілковито недостойною й несвятою. Так було з усіма, кому було даровано побачити Божу велич і величність.

Петро вигукнув: «Відійди від мене, бо я чоловік грішний», але він припав до ніг Ісуса, відчуваючи, що не може розлучитися з Ним. Спаситель відповів: «Не бійся; відтепер будеш ловити людей». Саме після того, як Ісая побачив святість Бога і власну недостойність, йому було доручено божественне послання. Саме після того, як Петра було приведено до самозречення і залежності від Божої сили, він отримав покликання до своєї праці для Христа. Бажання віків, 246.

Видіння «маре» є видінням явлення Христа, але ангел Гавриїл представлений другим і четвертим уживанням цього слова в Даниїла. Перший раз це було твердженням, що Валтасар розумів це видіння, але останні три рази означають, що Даниїл переживав це видіння. Усі три рази, коли Даниїл переживає це видіння, до нього також доторкаються.

Уперше його торкнувся Гавриїл після того, як він побачив явлення прославленого Христа, і цей досвід залишив його в "глибокому сні на обличчі моєму, а обличчя моє — до землі." Видіння спричинило розділення, бо ті, що були з ним, "не бачили видіння; але великий трепет напав на них, тож вони повтікали, щоб сховатися." У першому розчаруванні Єремія "сидів сам, через Божу руку," а у Валтасара "не залишилося жодної сили" "бо" його "врода обернулася в мені на тління, і" він "не втримав жодної сили."

Коли Гавриїл уперше торкнувся його, він поставив Даниїла на коліна і на долоні рук. Потім він наказав Даниїлові зрозуміти слова, які говорив, і встати, що той і зробив, хоч і тремтів. Після цього Гавриїл подає Даниїлові виклад того, що сталося протягом двадцяти одного дня Даниїлової жалоби. Він зазначив, що після боротьби з царями Персії протягом двадцяти одного дня Михаїл зійшов із небес, щоб вступити в битву, а тоді Гавриїл прийшов, аби відповісти на молитви Даниїла й пояснити Даниїлові «що спіткає народ твій в останні дні». Коли Михаїл зійшов із небес, Гавриїла було послано пояснити Даниїлові останні дні.

Пояснення Гавриїла було дано Даниїлові наприкінці двадцяти одного дня жалоби, що, у застосуванні принципу «рядок на рядок» одинадцятого розділу Об'явлення, означає час, коли в тридцять сьомому розділі Єзекіїль двічі отримує наказ пророкувати до мертвих кісток, щоб підняти двох пророків із їхніх могил. Це відбувається, коли Михаїл сходить з неба й воскрешає тіло Мойсея, водночас відмовляючись вступати у суперечку з Сатаною в Посланні Юди. Після того як Гавриїл дав йому огляд днів жалоби, Даниїла ще двічі

торкнуться.

Після того як Гавриїл закінчив, Даниїл «обернув лице своє до землі й занімів», а тоді Сам Христос «торкнувся» «уст» Даниїла; і тоді Даниїл «відкрив» «уста свої, і заговорив, і сказав тому, хто стояв переді мною: Господарю мій, від видіння мої болі повернулися на мене, і не зосталося в мені сили. І як же може раб цього мого господаря говорити з цим моїм господарем? бо в мені відразу не стало сили, і подиху не лишилося в мені».

Досвід видіння та розмови з Христом упокоює Даниїла до праху. Він занімів і залишався б таким, якби Христос не доторкнувся до його уст, як колись до вуст Ісаї доторкнулася жарина з жертovníка.

Ми продовжимо це дослідження в наступній статті.

Коли Ісаї споглядав це одкровення слави й величі свого Господа, його переповнило відчуття чистоти й святості Бога. Яким різючим був контраст між безприкладною досконалістю свого Творця та гріховним шляхом тих, хто разом із ним довгий час був зарахований до вибраного народу Ізраїлю та Юди! «Горе мені! — вигукнув він; — бо я загинув, бо я — чоловік із нечистими устами, і живу серед народу з нечистими устами; бо мої очі бачили Царя, Господа Саваота». Вірш 5. Стоячи, так би мовити, в повному світлі Божої присутності у внутрішньому святилищі, він усвідомив, що, залишений на власну недосконалість і безсилля, був би цілковито неспроможний виконати місію, до якої був покликаний. Але був посланий серафим, щоб звільнити його від скорботи та приготувати до великої місії. Палаюче вугілля з вітваря було прикладене до його уст зі словами: «Ось це торкнулося твоїх уст; і беззаконня твоє відняте, і гріх твій очищений». Тоді почувся голос Божий: «Кого Мені послати, і хто піде для Нас?» — і Ісаї відповів: «Ось я, пошли мене». Вірші 7, 8.

Небесний гість звелів вісникові, що чекав: «Іди й скажи цьому народові: Справді слухаєте, та не розумієте; і справді бачите, та не сприймаєте. Учини серце цього народу огрубілим, і обтяж їхні вуха, і закрий їхні очі; щоб вони не бачили своїми очима, і не чули своїми вухами, і не розуміли своїм серцем, і не навернулися, і не були зцілені». Вірші 9, 10.

Обов'язок пророка був ясний: він мав піднести свій голос проти панівного зла. Але він боявся братися до цієї справи без певної запоруки надії. «Господи, доки?» — запитав він. Вірш 11. Невже ніхто з Твого вибраного народу так і не зрозуміє, не покається і не буде зцілений?

Тягар його душі заради заблудлої Юдеї не мав бути понесений намарно. Його місія не мала бути цілком безплідною. Проте лиха, що примножувалися протягом багатьох поколінь, не могли бути усунуті за його днів. Упродовж усього життя він мав бути терплячим, мужнім учителем — пророком надії так само, як і загибелі. Коли божественний задум нарешті звершиться, виявиться повний плід його зусиль і трудів усіх вірних посланців Божих. Залишок буде спасений. Щоб це сталося, послання застереження й благання мали бути передані непокірному народові, — сказав Господь:

«Аж поки міста не будуть спустошені без мешканця, і доми — без людей, і край буде цілковито спустошений, і Господь віддалить людей далеко, і велике запустіння буде посеред краю». Вірші 11, 12.

Тяжкі присуди, що мали спіткати непокаяних, — війна, вигнання, гніт, втрата сили й престижу серед народів, — усе це мало статися, щоб ті, хто розпізнає в них руку ображеного Бога, були приведені до покаяння. Десять племен північного царства невдовзі мали бути розсіяні між народами, а їхні міста — спустошені; нищівні війська ворожих народів мали знову й знову змітати їхню землю; зрештою мав упасти навіть Єрусалим, а Юда — мав бути відведений у полон; однак Обітована земля не мала залишитися цілковито покинутою навіки. Небесний посланець дав Ісаї таке запевнення: «У ній буде десята частина, і вона навернеться, і буде на знищення: як теревинт і як дуб, що мають у собі корінь, коли вони скидають листя: так святе насіння буде її коренем». Вірш 13.

"Це запевнення щодо остаточного здійснення Божого задуму наповнило серце Ісаї відвагою. Що з того, коли земні сили вишикуються проти Юди? Що з того, якщо вісник Господній зустріне опір і протидію? Ісаї бачив Царя, Господа Саваота; він чув пісню серафимів: 'Уся земля повна Його слави'; він мав обітницю, що вістки Єгови до відступницького Юди супроводжуватимуться викривальною силою Святого Духа; і пророк зміцнів для праці, що була попереду. Вірш 3. Упродовж свого довгого й важкого служіння він носив у собі пам'ять про це видіння. Протягом шістдесяти років чи більше він стояв перед дітьми Юди як пророк надії, все сміливіше й сміливіше у своїх пророцтвах про майбутню перемогу церкви." Пророки і царі, 307-310.